

De pony van Sinterklaas

Colofon

ISBN: 978 90 8954 699 9

1e druk 2014

© 2014, Frans van Duijn. Illustraties: Iris Boter

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De pony van Sinterklaas

Frans van Duijn

Illustraties: Iris Boter

Voor Doris

EDGAR

Zachtjes tikte Emma met haar vinger tegen het glas. ‘Spring, Edgar, spring dan!’ fluisterde ze. ‘Spring boven het water uit!’ Maar de goudvis sprong niet. Uit zijn bekje bruiste een zilveren luchtbelletje, dat was alles. Toen kreeg Emma een idee. Ze haalde een limonaderietje uit de keuken en stak het rietje langzaam in het water, zodat Edgar er niet van zou schrikken. Daarna fluisterde ze dezelfde opdracht dóór het rietje, maar helaas, ook nu bleef Edgar onder water. ‘Nou, dan niet,’ mopperde Emma zachtjes. ‘Op televisie deed die goudvis het wél, hij sprong zelfs door een hoepeltje. Oké, misschien heb je er geen talent voor, Edgar, maar ik denk dat je gewoon niet wilt!’

‘Emma!’

‘Ja, pap?’

‘Zit niet tegen die vis te kletsen, je lijkt wel gék!’

Emma keerde het aquarium de rug toe en ging weer met haar lievelingsboek in de luie stoel zitten, rietje tussen haar tanden. Bij pagina veertig blies ze hard in het rietje en precies op dat moment gebeurde er iets raadselachtigs: de ruisende wind in het plastic buisje werd overstemd door een merkwaardig dof geklop.

KLOP. KLOP. KLOP.

‘Hé, horen jullie dat ook?’ vroeg Emma.

Papa keek op van zijn krant. ‘Ja, wat zou het zijn?’

Mama en Joyce stopten met hun legpuzzel van vijfhonderd stukjes. Ze keken omhoog naar het plafond, want daar leek het geluid vandaan te komen.

KLOP. KLOP. KLOP.

‘Het komt van het dak,’ zei Emma. ‘Zeker weten.’

KLOP. KLOP. KLOP.

‘Het is het paard van Sinterklaas!’ riep Joyce. ‘Laten we snel onze schoen zetten!’

‘Sinterklaas komt pas overmorgen,’ zei papa glimlachend. ‘En paarden kunnen trouwens niet op het dak lo...’

Verder kwam hij niet door een enorm lawaai. Het klonk als
KRA-KRAAA-KRAAAA-KRAAAAAK-BAFFFF!

Na dit gekraak en de klap was het doodstil in huis. De gezichten van papa en mama waren krijtwit geworden. Joyce begon te snikken en Emma raapte met trillende hand het uit haar mond gevallen rietje van de vloer.

‘Wa-wat was dat nou?’ stotterde papa.

‘Ik wee-weet niet,’ stotterde mama terug. ‘Ru-rustig maar, Joyce, er is niets aan de hand. Er is alleen iets ... gevallen.’

Papa zat in zijn stoel alsof hij daar was vastgespijkerd. Mama en Joyce bleven als versteend bij de tafel zitten en Emma staarde als betoverd naar het plafond, waar de lamp door het geweld van de klap heen en weer slingerde. Wat was er op het dak gebeurd? Plots won haar nieuwsgierigheid het van haar angst. Met het limonaderietje in haar hand liep Emma naar de gangdeur. ‘Ik ga kijken, hoor!’

‘Nee, wacht op mij!’ Nu kwam ook papa in beweging. Hij pakte Emma’s hand vast en samen openden ze de deur. Op de gang bleven ze staan bij de trap. Papa keek in het donkere trapgat omhoog. ‘Eh ... hallo,’ riep hij, ‘is daar iemand?’

Er kwam geen antwoord.

‘Zal ik de politie bellen?’ vroeg mama vanuit de kamer.

Emma liep drie treden de trap op en gilte: ‘Hoi, hoi, is daar iemand?’ Plots voelde ze hoe papa hard in haar hand kneep. Van boven klonk heel zacht gehinnik.

ONTELBARE STERREN

Mama en Joyce stonden nu ook in de gang. Joyce huilde niet meer. Ze luisterde naar het zachte hinniken in de hoogte. ‘Zie je nou wel,’ zei ze. ‘Het is het paard van Sinterklaas.’

Papa en mama keken elkaar aan zonder iets te zeggen. Emma stond nog steeds op de derde tree en wilde verder, maar papa hield haar hand stevig vast.

‘We moeten naar boven, pap,’ drong ze aan. ‘Misschien heeft het ... eh ... paard hulp nodig. Ik ben goed met paarden.’

‘Nee,’ zei mama beslist, ‘je gaat niet naar boven. Ik ga nú de politie bellen!’

Ze had deze woorden nog niet gezegd of van boven klonk opnieuw gekraak, dit keer veel zachter.

‘Het komt van zolder, schat.’

‘Onze slaapkamer,’ huiverde mama.

Weer klonk er gekraak.

‘Dag Sinterklaasje,’ riep Joyce enthousiast, ‘kom maar naar beneden, hoor! Wij zijn zoet en willen lekkers!’

Emma was het wachten zat. Ze probeerde haar hand los te trekken, maar papa bleef haar vasthouden.

‘Je bent toch niet bang, pap?’

‘Nee, nee,’ antwoordde hij met een bibberstem, ‘natuurlijk niet.’

‘Laten we dan gaan kijken.’

‘Goed, maar wacht even.’ Papa keek mama aan. ‘Schat, kun jij even de hockeystick van Joyce uit de paraplubak pakken?’

‘Maar kunnen we niet beter ...’

‘Nee, nee, dat is niet nodig. Ik ben er toch bij.’

Wat later slopen ze met z'n vieren de trap op. Papa ging voorop, gewapend met de hockeystick. Emma liep direct achter hem. Achter haar liep Joyce en mama sloot de rij. Hoe hoger ze kwamen, hoe luider het gehinnik en gekraak klonk. Toen stonden ze dan eindelijk voor de slaapkamerdeur van papa en mama. Achter de deur klonk nu geen enkel geluidje. Je kon een speld horen vallen, zo stil was het.

'Zal ik?' fluisterde papa, terwijl hij zijn hand op de deurklink legde.

'Nee!' siste mama. 'Laten we teruggaan.'

Papa haalde zijn hand van de deurklink. Achter hem stond Emma, ook bang, maar toch vooral verschrikkelijk nieuwsgierig. Ze glipte langs papa, pakte de deurklink vast en duwde de deur wagenwijd open. Het eerste wat ze zag, was een groot gat in het dak met uitzicht op de avondlucht en ontelbare sterren.

'Wat zie je?' vroeg Joyce.

De vloer was bezaaid met dakpannen en kalk en op het grote bed van papa en mama lag een zwarte pony. Zijn hoeven hadden de hoofdkussens kapotgemaakt. De wind voerde een wolk van veertjes naar buiten.

PONYBLOED

Met z'n vieren stonden ze rond het bed. De pony hinnikte zachtjes en uit zijn neusgaten kwam stoom. Zijn snorharen zaten vol kalk.

'Waar is Sinterklaas?' vroeg Joyce. 'Is hij soms in de tuin gevallen?' Ze liep naar het raam en tuurde in het donker. 'Ik zie niks.'

'Hij heeft geen zadel en hoofdstel,' zei Emma. 'Er zat niemand op.'

Joyce loerde onder het bed. 'Er liggen geen cadeautjes.'

De staart en manen van de pony waren lang en weelderig. Zijn vacht was superdik.

'Het is een shetlander,' zei Emma. 'Op de manege hebben we ze ook.'

'Maar hoe komt dat beest hier?' vroeg mama.

Papa haalde zijn schouders op. 'Hij is door het dak gezakt, dat is zeker.'

'Ja, nogal wieses, maar wat deed hij op het dak?'

Weer gingen papa's schouders omhoog. 'Misschien is het een grap van studenten. Hebben ze hem omhoog getakeld en in de dakgoot gezet.'

'Emma, doe niet!' waarschuwde mama.

Maar Emma ging toch op de bedrand zitten en streeelde de lange manen. Om de pony, merkte ze, hing geen stallucht, nee, hij rook naar verbrand hout, naar rokende schoorstenen. Ze floot zachtjes naar hem, zoals je bij een onbekend paard moet doen om hem op z'n gemak te stellen.

'Is-ie gewond, Emma?' vroeg Joyce bezorgd.

'Nee, volgens mij niet. Het matras heeft gelukkig z'n val gebroken. Hij is alleen wat versuft, denk ik.'

Mama's onderlip begon te trillen. 'Hoe krijgen we dat beest het huis uit? En hoe moet het met het dak?'

Papa legde de hockeystick op het nachtkastje. 'Ik ga even naar beneden om m'n mobiel te pakken. Kan ik foto's maken voor de verzekering.'

'Kom je snel terug?' vroeg mama.

Joyce ging naast Emma zitten. Ook zij streelde de hals van de pony. Mama bleef bij de deur staan.

'Zo, daar ben ik weer,' zei papa. 'Straks haal ik planken uit de schuur, waarmee ik het gat voorlopig dicht kan timmeren. Emma, jij rijdt paard, je weet vast wel hoe we die pony naar beneden krijgen.'

'Natuurlijk, eerst moet hij uit bed.'

Terwijl Emma lieve woordjes in de ponyoren fluisterde, maakte papa foto's van de pony en het gat in het dak. Van het flitslicht leek het dier op te knappen. Hij hief zijn hoofd op alsof hij voor de foto poseerde.

'Vind je dat leuk?' vroeg Emma. 'Ga je graag op de foto?' Toen de pony zijn hoofd van het matras optilde, zag ze een straaltje bloed langs de andere kant van zijn snuit lopen. Emma drukte het wondje dicht, waarbij een druppeltje ponybloed aan haar wijsvinger kwam. Hè, waar kon ze dat aan afvegen? Ze zag zo snel geen doekje of zoiets en stak haar vinger in haar mond, dat was het makkelijkst.

'Wat dóé je allemaal, Emma?'

'Niks bijzonders, mam. Ik probeer de pony op te laten staan. Joyce, ga eens opzij.' Emma legde haar hand op de ponyrug en trok voorzichtig aan zijn manen. De pony hinnikte, maar nu met zoveel klank dat het leek of hij een eigen taal sprak. Nogmaals hinnikte hij. Nu verstond Emma hem. Hij zei: 'Rustig aan, meisje.'

Was ze aan het dromen? Ze keek naar de anderen, maar die

leken niets in de gaten te hebben. De pony schoof nu half uit bed. Even later stond hij rechtovereind en voor Emma's oren hinnikte hij duidelijk: 'O, o, wat ben ik toch een sufkop!'

LITTEKENS

De pony liep zonder veel problemen de trap af. Emma had een stuk waslijn om zijn hals gedaan, waarmee ze hem tree voor tree naar de gang leidde. Tijdens de afdaling kon er geen hinnikje af, hoe ze ook tegen hem praatte. In de keuken maakte ze wat later een washandje nat om de kalk van zijn snuit te poetsen. Ook na de wasbeurt zei de pony niets. Zwijgend stond hij in de gang.

‘Wat nu?’ vroeg mama.

Papa keek op z’n horloge. ‘Het is al halfnegen, maar ik denk dat de manege nog wel een auto met trailer langs kan sturen. Ze hebben vast nog wel een plekje voor hem.’ Papa gaf de pony een tikje op zijn billen. Nu klonk er wél gehinnik, langdurig zelfs. De woorden waren voor Emma glashelder. ‘Ik ga niet in zo’n hok op wielen en blijf van m’n edele achterste af, kannibalenkaker!’

‘Wat zie jij ineens bleek, Emma?’ vroeg mama. ‘Is er iets?’

‘Nou ... eh, nee, maar misschien is het beter om hem een nachtje hier te houden. Dan rijd ik hem morgenochtend wel naar de manege.’

Mama zette grote ogen op. ‘Waar wil je hem dan laten?’

‘Nou, hij kan onder het afdak bij de schuur staan. Daar is plek genoeg. Al het brandhout is weg.’

‘Is dat niet te koud?’ vroeg Joyce.

‘Nee joh, dit soort pony’s heeft een heel dikke vacht. Bij de manege staan ze ook buiten.’

Papa was het er niet mee eens. ‘Geen denken aan, zeg! Hij gaat nú naar de manege. We gaan hier geen paarden houden.’ De pony briede. Emma kon hem niet verstaan, maar het klonk onvriendelijk, zelfs een beetje dreigend.

‘Misschien komt hij wel bij jouw manege vandaan,’ zei papa. Hij pakte zijn mobiel, zocht en vond het nummer van de manege en belde. ‘Ja, goedenavond, met Jan Fontein, de vader van Emma.’

Stilte.

‘O, sorry, ik begrijp het. U heeft daar natuurlijk een heleboel kinderen die paardrijden. Op wie ze rijdt? Momentje.’

Papa keek Emma aan. ‘Op wie rijd je ook al weer?’

‘Picasso. Wie heb je aan de lijn?’

Papa gaf geen antwoord. ‘Ze rijdt op Picasso.’

Stilte.

‘Ja, dát meisje ...’

Emma keek strak voor zich uit. Aan de andere kant van de lijn, dacht ze, was er vast en zeker gezegd: o ja, dat stille kind met die littekens in haar gezicht.

‘... kunt u een pony komen ophalen? Ja, bij ons thuis. Hoe we aan hem komen? Dat is een raar verhaal. Nee, hij is niet komen aanlopen, het was meer *aanvliegen*. Hoe ik dat bedoel? Nou, hij liep hier op het dak en ...’

Tuut-tuut-tuut ...

Verbaasd keek papa naar zijn mobiel. ‘Wat zullen we nou krijgen? Hij heeft verdorie opgehangen!’

‘Vind je het gek?’ zei mama boos. ‘Waarom begin je over een paard op het dak? Dat gelooft toch niemand!’

‘Gelukkig hebben we foto’s,’ riep Joyce opgetogen. ‘Dat is het bewijs.’

‘Zal ik anders *nóg* eens bellen?’ vroeg papa. ‘Dan zeg ik meteen dat het waarschijnlijk een studentengrap is geweest.’

De pony werd onrustig. Hij stampte met zijn rechterschoef op de grond.

‘Mijn parket!’ riep mama uit. ‘Moet dat beest daar *óók* nog een gat in maken? Breng hem snel naar buiten, Emma!’ Ze

deed de voordeur wagenwijd open. ‘Maar trek eerst een jas aan. Jij ook, Joyce, doe een jas aan!’

Even later stonden Joyce en Emma met de pony in het voortuintje, waar hij rustig aan het onkruid tussen de tegels knabbelde. Ook papa kwam naar buiten. Hij belde nog een keer naar de manege, maar daar werd niet meer opgenomen. Daarna pleegde hij nog meer telefoontjes, zonder succes. De kinderboerderij bleek gesloten en bij boerderijen in de omgeving misten ze geen pony en wilden ze er ook niet eentje hebben. Toen gaf hij het op. ‘Oké, meiden,’ verzuchtte hij, ‘één nachtje onder het afdak, dat kan geen kwaad.’

‘Jippie!’ juichte Joyce.

‘Mama wil hem niet meer in huis hebben, dus jullie moeten met hem omlopen. Ga maar vast. Dan doe ik de poort open.’ Aan de waslijn voerde Emma de pony door een steegje naar de achtertuin. Joyce huppelde voor hen uit.

‘Wat is een kannibalenkakker?’ fluisterde Emma in het oor van de pony.

Maar de pony hield zich stil. Papa deed de poort open en Emma bond het dier onder het golfplaten afdak vast. ‘Ziezo, beestje,’ zei ze. ‘Hier sta je droog en heb je ruimte genoeg om te bewegen. Toch?’

Weer zweeg de pony in alle talen.

DE GROTE SPRONG

Op haar wekker zag Emma dat het halftwee was. Heel in de verte hoorde ze het zeil klapperen. Papa had het gat in het dak met planken dichtgetimmerd en er een stuk zeil overheen gespannen, vandaar. Emma probeerde weer in slaap te vallen, maar het lukte niet meer. Had ze de pony nou écht verstaan of fantaseerde ze maar wat? Nee, ze wist zéker dat ze hem had horen spreken. Kwam het misschien door dat opgelikte bloed? Dat ene druppeltje? Het leek verdorie wel een sprookje! Maar waarom had de pony zichzelf een sufkop genoemd? En wat moest hij op het dak? Om twee uur hield Emma het niet meer. Ze trok een dikke trui en schoenen aan en liep zachtjes de trap af. Even later was ze in de achtertuin. Onder het afdak stond de pony onbeweeglijk stil. Zijn staart raakte de grond. Nu pas viel haar op dat die staart vol klitten zat. ‘Hoi!’ fluisterde Emma.

De pony draaide zijn hoofd naar haar toe en hinnikte heel zachtjes en melodieus. Emma verstond hem meteen. ‘Ah, daar ben je!’ Dat zei hij. Ze stond nu vlak bij het zwarte paardje. Zijn vacht glansde zo mooi in het maanlicht dat Emma zin kreeg om hem te aaien, maar ze deed het niet.

‘Hoe heet je?’ vroeg ze een beetje onwennig.

‘Ivan,’ hinnikte de pony.

‘Hoe komt het dat je kunt praten?’

‘Praten kan iedere sufkop.’

‘Oké, maar waarom kan ik je verstaan?’

Ivan schudde langzaam z’n hoofd. ‘Ik weet het niet. Voor mij is dit ook nieuw, hoewel ik al heel wat heb beleefd. Zo ben ik elf keer van stal gewisseld en heb ik al vijftien baasjes gehad, of nee, zéstien.’

‘O?’ Meer zei Emma niet. Waarom had Ivan zoveel eigenaars versleten? Was hij soms vals? Slecht opgevoede pony’s, wist ze maar al te goed, waren vaak vals en onbetrouwbaar.

‘Waar kom je vandaan?’ vroeg ze. ‘Waar is je stal?’

Ineens was Ivan z’n tong verloren. Zwijgend staaarde hij naar het door papa gerepareerde gat. Ook Emma keek omhoog. ‘Het gaf wel een knal, zeg,’ zei ze om maar iets te zeggen. ‘De lamp hing te schudden aan het plafond en in het aquarium zag ik rimpelingen in het water. Zelfs mijn goudvis schrok!’

‘Ja, dat zal wel, sorry.’

‘Ach, dat is niet zo erg, hoor, maar hoe kwam je op ons dak?’

Ivan keek haar onderzoekend aan. ‘Mmh,’ bromde hij, ‘eigenlijk moet ik slapen, want ik heb een belangrijke opdracht waarvoor ik topfit moet zijn.’

‘Wát voor opdracht?’

‘Sorry, dat is geheim.’

‘Ach, toe,’ drong Emma aan, ‘vertel nou, anders kan ik niet slapen.’

Ivan schudde z’n hoofd.

‘Maar ik heb je geholpen, je ...’

‘Oké, oké,’ gaf de pony toe, ‘ik zal een tipje van de sluier oplichten.’

‘Fijn! Nou, vertel!’

Ivan schraapte z’n keel. ‘Eerst moet je weten dat mijn opa het bekende springpaard Fallada was, een Arabische hengst. Hij sprong over de hoogste hindernissen. Van hem heb ik mijn springtalent.’

Emma keek naar Ivans beentjes. Ze waren gespierd, maar ook kort. Bovendien stonden ze een beetje in een O-vorm. ‘Springtalent?’ herhaalde ze met een gezicht vol ongeloof.